

Francesc Vicent Garcia. Segle XVII.

A UNA HERMOSA DAMA DE CABELL NEGRE QUE
ES PENTINAVA EN UN TERRAT AB UNA PINTA DE
MARFIL

Ab una pinta de marfil polia
sos cabells de finísima atzabeja,
a qui los d'or mÚs fi tenen enveja,
en un terrat, la bella Flora, un dia;

entre lo dolp combat que ab estremada grócia
aquestos dos contraris mantenien,

que el cor, enamorat, se m'alterava,
i, temer³s d'alguna gran desgrócia,
de pendre'ls treg³es ganes me venien.

RETRAT QUE AB LO VALENT PINZELL FA DE SI
MATEIX LO AUTOR

Oh tu, que de Cervera a Barcelona,
en rocÍ o a tal³a passes ta via,
no l'acabes sens veure el bon Garcia,
molt reverend rector de Vallfogona.

Si el vols conÞixer, mira una persona
de ben disposta i pr=pia simetria,
barbi-vermell, dolpa fisonomia,
ras de topeto, barbes i corona.

No hip=crit ni profÓ, alegre i grave,
no presumit i entÞs, savi i poeta;
en tot molt asseiat, de rar ingeni.

En suma, en veure un que no s'alabe,
ni fa en vides alienes de profeta,
admira'l i venera'l per Garceni.

A UNA MONJA GRAVADA DE VEROLA

Bon viatge us d³u DÚu, mossa corcada,
bresca sens mel, trepada celosia,
formatge ullat, cruel fisonomia,
ab mÚs puntes i grops que tÚ l'arada.

D'alguna fossa un han desenterrada
per no sofrir los morts tal companyia,
quan eixa mala cara se us podria
i estava ja de cucs mig rossegada.

Per= si sou de vermes escapada,
perqu' s'iauen menjar de les cucules,
que de mal en pitjor la sort vos porta,

mantinga-us D'U la negra burullada,
i ad'U-siau, que em par

Gabriel Ferrater Segle XX.

MEC+NICA TERRESTRE

Veus, Ús així que tot pot començar.
Despr'Ús, el m'Ús profund. Ara projecta
les figures senzilles, els acords
i els contrastes, les anades cauteloses
i les vingudes r'ópides, els gestos
que no s'amaguen a ning'. Ja ho veus,
ara tan b'Ú com qualsevol moment.
Ets a una plaça amb cases a mig fer,
com magranes badades que deslliuren
granets de cel envidre't. Els vells
recullen llum com ning', a les mans
de cera que no es fon, pl'ócida. Els joves
surten embriagats del cine heroic
i llenquen cigarrets a terra, durs
com la pedra que vol clavar un ocell.
Al caf' no del tot lux's, un home
que va pels cinquanta anys i Ús moll per=
vehement, com un drap de barberia,
no sap si preferiex d'oferir foc
ell mateix, a la noia que ho espera,
o d'enviar-hi, humiliant-lo, el mosso
sorneguer, que li espia l'avidesa.
Un aneguet femení, amb una ratlla
de mercromina al turmell dolç on no
trobar' cap ferida, va corrent
per nua passi's, car no t'Ú pressa
i vol que ho sapiguem, i riu als vidres
de cada aparador. Ja ho veus. Un m'an.
Un instant d'un capvespre, has vist els cossos
i les dist'ncies. Ara calcula
les masses, les libracions del cors-

[poesia excelsa]

MariÓ Aguil's. Segle XIX.

¡Oh, Mort!

(Desesperança)

Ja no em vals, oh Fortalesa,
per la dolor que em combat;
duc un vestit de tristesa
que mai pus veurÚ esqueixat.

Lo mantell de la nit balba
no condorm mon punyent dol.
que segueix quan guaita l'alba,
quan se'n puja i tomba el sol.

Un pesar de mort fa dies
que em bofega lo cervell;
li fuig per totes les vies,
i pertot romanc amb ell.

Com els amics no s'enganen,
fuig tambÚ de l'amistat;
+quÈ els respondrÚ si em demanen
de quÈ estic tan trasmudat?

Si em prenen la mó bullenta,
cremarÚ la seva mó,
i el foc que a mi me turmenta
per aix= no minvarÓ.

Els altres amics, mos llibres,
ne tenen un mot per mi;
+quan cruixen totes les fibres
del cor, qui es posa a llegir?

+Quin prendrÚ? +Quin aconhorta,
d'ests prestatges plens d'autors?
íPoc serveix la lletra morta
per remei de grans dolors!

La gargamella encetada
tinc, d'aufegar-hi el gemec;
i la barba eixumorada
del plor sanguin³s que rec.

Jo el sent per ma cara verda
regalar, la pell cremant,
com d'un puig que el llamp esquerda
lo pedreny va rodolant.

+No ha arribat als darrers tÈrmens
la desolaci³ amb quÈ em trob?
+QuÈ em manca, sin³ los vÈrmens
que devoraven a Job?

L'home a qui el mal fat s'aferra
no li val lo forcejar;
del damunt se'l trau la terra,
i l'escup de si la mar.

íNo puc pus! Fall-me el coratge
per combatre amb ma greu sort;
me guanya amb tant d'avantatge,

que retut te crit: íoh Mort!

[poesia excelsa]

Carles Riba, Segle XX.

SEGON LLIBRE D'ESTANCES

7

Hi ha estones que el pensament
Ús sol i ert com una timba
desesperada